

[Clausager.]

med dertil, for det er at give Demokratiet Gift, der bærer i sig Spiren til Demokratiets Forfald — det, at man skærer en lille Part ud og lader den betale for alle. Man behøver ikke at se saa grumme langt ud i Verden for at se, hvad Resultatet af en saadan Politik bliver.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde før, at direkte Skat har den Fordel, at den rammer dér, hvor Skatteevnen er. Men den kan vel overdrives, skulde jeg mene, og jeg vil sige, at den overdrives længe, længe før vi naar det Tidspunkt, da Skatteyderen har lovlig lidt at leve af selv — han skal jo ogsaa have til at drive sit Erhverv og til at betale andre Skatter. Naar den direkte Skat overdrives — og det gælder baade Formue- og Indkomstskatten og Person- og Selskabsskatten —, saa hemmes baade Virkelyst og Opsparingsvilje, og Erhvervslivet trykkes til Skade for dets gode Blomstring, og ikke mindst til Skade for Lønarbejderne, og Arbejdsløsheden fremmes. Det kan der kun være een Mening om. Vi har faaet store Skatter, og det er der ikke noget at gøre ved, og vi har faaet mange Ekstraskatter, og de trykker Erhvervslivet. Vi kan pege paa andre Lande i Nærheden, hvor de ikke har nær saa haard Beskatning, og hvor de har gode Forhold og billigere Rente, end vi har, uden at være gaaet til saadanne Tvangsforanstaltninger, som vi er gaaet til i den sidste Tid.

Jeg skal endnu blot nævne, at det ogsaa foreslaas her, at man ikke maa trække Skatten fra i sin Opgivelse til Skattevæsenet næste Aar. Det at tage Skat af Skatten er man dog ellers i den sidste Tid kommet bort fra; sidste Gang vi stiftede Bekendtskab med det, var ved Oktoberforliget i 1931, og siden har vi holdt os fri af det. Naar vi nu igen ser dette Forslag, er det et Tegn paa, at man ikke vil give Skatteyderen Ret til at trække det fra næste Aar, som er rimeligt, og det betyder, at han næste Aar kommer til at betale større Skat, end han burde, og derved rykker op i en højere Afgiftsklasse.

Men hvis man nu vil spørge mig: Skal vi saa ikke have flere Skatter, kan vi saa være sikre paa, at vi ikke faar det? tør jeg ikke sige nej. Jeg er da blevet saa klog efter Vanskelighederne i disse Aar, at man skal aldrig sige aldrig, og ingen ved jo heller, hvilke Opgaver af stor økonomisk Rækkevidde vi kan komme til at staa overfor, men det maa vi afgøre til den Tid. Naar Skatten er paakrævet, og vi staa overfor Spørgsmaalet, saa vil vi være at finde dér, hvor det hedder: Skat efter Evne, alle med,

men de stærkeste mest, og det, saa det batter, og ingen helt fri.

Der kunde jo ogsaa være Tale om at søge at finde ud af, om der ikke er nogen i Samfundet, der har haft Gavn af Krisen, hvis vi skal have fat i flere Indtægter til Afbødning af Krisens Skader. Vi ser jo det mærkelige Forhold i Øjeblikket, at den modbydelige Afspærringspolitik og Selvforsyningspolitik, som Alverden har tvunget os ind i, piner Livet ud af Eksporthvervene, men den gavner Hjemmerhvervene, som endnu ikke kan dække Hjemmemarkedets Forbrug. For at sige det paa en anden Maade: Den har været bitterlig haard ved Landbruget, men har gavnet dansk Industri i mange Henseender, og vi ser jo ogsaa, at adskillige Industrier gaar for fuldeste Kraft med 3-Holds Skifte og kan producere, hvad det skal være, og afsætte det. Takket være Valutacentralen har visse Virksomheder haft Vinden paa Rygen, medens andre har haft den imod. Jeg vil ikke vige tilbage for at tage det Spørgsmaal under Overvejelse, hvis den Tid kommer, da vi nødvendigvis skal skaffe Penge, at undersøge, om der i disse Tider er nogen, der har haft Særfordele. Naar der er nogen, der har haft Særfordele, har jeg intet imod en Særbeskatning, men jeg har noget imod Særbeskatning paa et Udsnit blandt de almindelige jævne Skatteborgere.

Efter det foreliggende Lovforslag skal vi have en ny Indkomstskat paa ca. 12 Mill. Kr., dels paa Personer, dels paa Selskaber. Indkomstskatten er i Forvejen paa omkring 60 Mill. Kr., det er altsaa en Forøgelse paa en Sned Procent, og den foreslaas taget alene paa en snæver Kreds. Hvis man tog Pengene jævnt over det hele — det er kun en lille Beregning over, hvorledes det vilde virke —, hvis man tog 20 pCt. af hver Skatteydere Skat og gav ham det som Ekstrapaalæg, vilde Manden med de 6 Kr.s Skat komme til at betale 1 Kr. 20 Øre mere; og Manden, hvis Skat var 13 162 Kr. — ham med de 100 000 Kr.s Indtægt —, vilde faa en Ekstraskat paa 2 632 Kr. Igen, højstærkede Ordfører for Socialdemokratiet (H. P. Hansen [Præstø Amt]), et Tegn paa, at Loven af 1922 er en demokratisk Lov; der lægger store Byrder paa stærke Skuldre og smaa Byrder paa de svage. Men alle er med, og det er det demokratiske. Man kan ikke sige, at det er saa forfærdeligt, om den Mand, der betaler 6 Kr. i Skat, skal betale 1 Kr. 20 Øre mere, i Særdeleshed, da det er til sociale Formaal, som kommer alle til gode, og ikke derimod et specielt Formaal, som kun kommer enkelte til gode.